

PRÁZDNINOVÝ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

*Svým andělům
vydá o tobě
rozkaz, aby tě
střežili na všech
tvých cestách ...*

*Anděle Boží,
strážce můj, rač
vždycky být
ochránce můj.*

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Slovo o. Nika

Milí přátelé, zdravím vás v těchto horkých dnech, kdy jsem vděčný za vychlazené kostely. Někdo je možná vděčný za vychlazené pivo, ale to nedodá ten potřebný vnitřní klid. V kostele se člověk může chvíli zastavit, zamyslet se nad tím, jestli směřuje ke správnému cíli a svěřit své cesty Bohu. Taky může projevit vděčnost za všechno, co prožil. Někdo možná namítne, že to může u piva taky, ale v kostele máme přece jen jasnější hlavu a myšlení než v hospodě po několika pivech. Tak vám přeji, abyste si o prázdninách dokázali najít čas na odpočinek a zamyšlení nad správným životním směřováním.

V květnu směřovali do Jeníkova pěší poutníci z Prahy a v červnu cyklopoutníci z Přímětic. 11. 5. jsme oslavili v Jeníkově 20 let od adopce farnosti a 25. 5. Noc kostelů, do které byl zapojen nejen jeníkovský kostel, ale i kaple sv. Anny a kaplička v Lahošti. Několikrát také směřovaly děti na Moravu. V dubnu přijely reprezentovat naši farnost s divadelní scénkou do Korolup. V květnu zase vyrazily do Vranova na Superden. Na Moravu se zase brzy vrátí, protože už 29. 6. začíná tábor pro starší děti. Po týdenní pauze se vrátí menší děti na tábor, který začíná 13. 7. Mezitím 7. července oslavíme sv. Petra a Pavla poutí v jeníkovském kostele. Mše svatá začne v 10 hodin. Po ní ve 14h bude program pro děti a večer táborák.

23. 7. přijedou do Jeníkova soluňáci, aby tu prožili již tradiční týden. V srpnu nás čeká pouť na Velehrad, která začíná 19. 8. v 15 hodin ve Vranově nad Dyjí. Ani konec prázdnin nebude prázdný. Děti čeká na faře takzvaný TYNAF neboli týden na faře od středy 28. 8. do neděle 1. 9. Na konci září proběhne žehnání varhan v neděli 29. 9. v 15, 30 a v říjnu se koná **Moravská pouť**, tentokrát **v sobotu 12. října**. Mše svatá v Jeníkově bude ve 12 hodin. Těším se na setkání s vámi při některé z akcí.

o. Nik

V době od 23. 7. do 28. 7. budou na faře v Jeníkově opět soluňáci. při této příležitosti bude každý den ve farnosti Jeníkov **mše svatá** a to následovně:

středa **24. 7. v 17:00** hodin **v kapli svaté Anny**

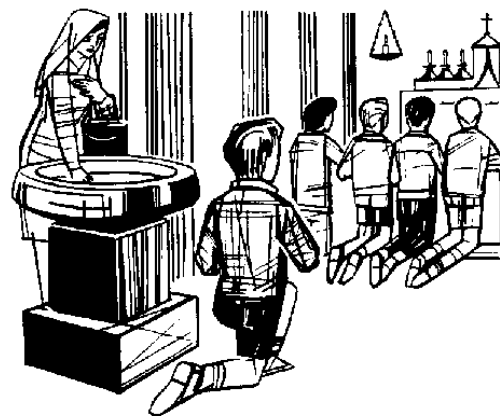
v Jeníkově bude poutní mše svatá

čtvrtek **25. 7. v 17:00** hodin **v Hudcově** na místě zbořené kaple

pátek **26. 7. v 17:00** hodin mše svatá v kostele **v Zabušanech** a po mši svaté bude průvod Božího Těla na místní hřbitov.

sobota **27. 7. v 17:00** hodin bude mše svatá v kapli sv. Jana Nepomuckého **ve Štěrbíně**

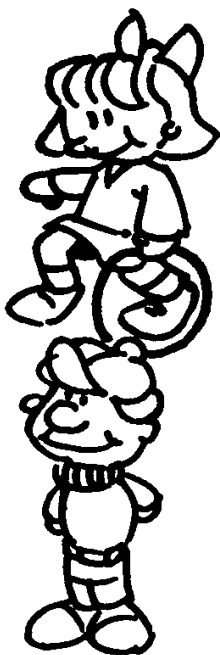
neděle **28. 7. v 10:00** hodin mše svatá **v kostele sv. Petra a Pavla v Jeníkově**

Chceš aby ti bylo hej? Zsým lidem se vyhýbej. (heslo z pěší pouti)

TYNAF + OLYMPIÁDA

V týdnu 28. 8. - 1. 9. na faře v Jeníkově proběhne tradiční TYNAF (týden na faře). Děti se mohou účastnit programu (hry, výlety, soutěže, vyrábění, zpěv, možná i přespávačka) v časech 9—12 hod a 15—18 hod každý den během uvedeného termínu. V rámci TYNAFu srdečně zveme všechny děti i dospělé na Olympiádu, která proběhne 29. 8. v 15:30 za kapličkou v Lahošti. Děti si prověří své schopnosti při různých úkolech, které musí splnit, aby si zasloužily malou odměnu.

Nedělní fara

Po dobu prázdnin Nedělní fara nebude z důvodu absence katechetek. Od září jsou všechny děti opět srdečně zvány na Nedělní faru v Jeníkově, která bývá otevřena v neděli vždy od 16 do 18 hodin (začátek fary se může posouvat, cedule bude na dveřích). Sledujte nástěnku u jeníkovské fary, kde bude vyvěšeno, které neděle bude fara otevřená. Čeká vás buchta i čaj, zpívání písní, povídání, tvoření a samozřejmě hry.

Hry v Lahošti

Hry pro děti v Lahošti zase od září – každou středu od 16 hodin. Zveme všechny děti, které si chtějí zahrát různé hry, na Herní odpoledne každou středu od 16 hodin u kapličky. Budeme si hrát na louce za kapličkou na čerstvém vzduchu (pokud tedy nebude pršet ☺). Konání her bude potvrzeno předchozí den místním rozhlasem. Na děti i jejich rodiče se těší slečny katechetky z Jeníkova.

Žehnání varhan

V neděli 29. 9. v 15.30 bude litoměřický biskup Mons. Jan Baxant sloužit mši svatou, spojenou s žehnáním restaurovaných varhan. Ty se rozezvučí po dlouhých více jak sedmdesáti letech ticha. Na žehnání varhan naváže koncert vedený dirigentem panem Mgr. Janem Zástěrou.

Koncertem bychom si chtěli připomenout významné výročí lahošťského rodáka, barokního hudebního skladatele a varhaníka **Jana Loheliuse Oehlschlägela** (*31.12.1724) od jehož narození uplyne letos 295 let.

Společně s tím bude poděkováno všem podporovatelům a donátorům podílejících se na obnově varhan. Organizace a vedení koncertu se ujme osecký rodák Mgr. plk. Jan Zástěra (mj. dirigent Hudby Hradní stráže a Policie ČR, doktorand na Ústavu hudební vědy Filozofické fakulty UK a vyučuje na Pedagogické fakultě UK v Praze). Vstupné na koncert bude dobrovolné.

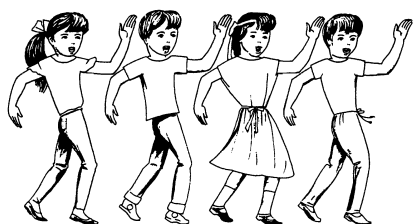

Pěší pout' Praha - Jeníkov (Třebenice - Jeníkov)

Hned v sobotu po Noci kostelů jsme sbalili spacáky a batohy a připojili se k poutníkům, kteří šlapali již od středy z Prahy a mířili do Jeníkova za Pannou Marií Jeníkovskou Matkou Důvěry.

Ráno jsme byli dovezeni do Třebenic. Tam nás přivítali ostatní poutníci opravdu vřele. Odtamtud jsme šli do další vesnice i s Pánem Ježíšem v monstranci (a k našemu udivení i s kameramanem, který nás točil do dokumentu pro místní muzeum). Dorazili jsme do další vesnice, kde jsme se zastavili v krásné malé kapličce plné květin. Pak jsme byli pozváni na výborný oběd o třech chodech. Mohli jsme se i projít po rozlehlé zahradě a obdivovat kozy, krávy i malá káčata a zhoupnout se na houpačce.

Putovali jsme dál. Před Milešovkou nás stihl liják. Poutníci, které jsme potkali a kteří ještě před námi potkali bouřku, nám rozmluvili náš úmysl se na Milešovku vydat. Dorazili jsme

do Kostomlat, kde jsme se ubytovali v tělocvičně. Někteří se vydali do místní hospody sledovat hokej. Jeníkovská děvčata prohlašovala, jak jsou unavená. Když se však mělo jít spát, měla nejvíce energie a ostatní bavila gymnastickými kousky. Mnohým tak nahradila televizi :)

Ráno jsme v sedm hodin vyšli dál. Na posledních pár kilometrech se k nám připojili další tři poutníci. Jakmile jsme

v dáli spatřili věž jeníkovského kostela, mohli jsme si zout boty a pokračovat v pouti pěšky. Myslím, že nás to trochu zpomalilo, protože z Hudcova do Lahoště vedla dlouhá silnice, kterou bylo náročné překonat. V Lahošti jsme se zastavili v kapličce Panny Marie, kde jsme se pomodlili litanie i s místními dětmi. Pak jsme pokračovali do Jeníkova. Ačkoli jsme dorazili později, než se čekalo, vítalo nás zvonění zvonů a zástup lidí před kostelem. Společně jsme završili pout' modlitbou k Panně Marii Jeníkovské Matce Důvěry a následně slavili mši svatou. Pak nejen poutníky čekal pozdní oběd a bohaté občerstvení na faře.

s. k. Eliška

Jeníkovské Marianky na Full of life

Dne 24. 05. 2019 jsme přijely do Brna, a ubytovali jsme se v Řečkovících na faře. Abychom zahnalý únavu z cesty, koupily jsme si skvělou točenou zmrzlinu. Potom jsme zkoušely spolu s ostatními Mariankami až do večerních hodin písně na křesťanský festival Full of life. Vystupovaly jsme v sobotu. Přišly jsme na řadu hned po Pavlu Helanovi. Nejlepší z písní byla „Babička“. Tahle písnička byla jeho poslední píseň a naše první. Všechno se mi tam moc líbilo. Zvláště děti, které s námi vystupovaly, byly skvělé. Poté jsme se šly podívat do centra Brna do Galerie Vaňkovka. Když jsme se vrátily do Řečkovic, zpívala tam skupina Slováků s názvem Lamačské chvály. Byla tam tma a hezká světla. Kdybych mohla říct za všechny, jaké to bylo, řekla bych, že jsme to užily a že tohle jsme ani jedna nečekaly. Mohly jsme si na jeden den vyzkoušet být Mariankami. Za necelé dva dny jsme se naučily 12 písniček, a to bych třeba nikdy nedokázala, ale s pomocí těch lidí, co tam byli, a holek, co hrály na nástroje, jsme se to naučily.

Anna Marie Kováčová

Náboženství učím už dvacet let. Na začátku školního roku si vždy kladu otázku, jak vyučování oživit. Letos jsem našel bohatou studnici v životech svatých. Ctnosti a duchovní postoje, o kterých s dětmi teoreticky hovoříme třeba na základě citátů z Písma svatého, jsou na životech svatých velice plasticky a živě vnímatelné. Svým farníkům to také často opakuji: „Čtěte životopisy svatých. Je to občerstvující, povzbuzující a motivující četba.“ V Prázdninovém zpravodaji naleznete tři krátké medailony svatých. Každý z nich nějakým způsobem následoval Ježíše Krista. Tak je následování svatých následováním Krista. Říká to i svatý Pavel: „Žijte podle mého příkladu.“

Svatý Damián de Veuster – kněz a lékař duší i těl

Narodil se 1840 v Belgii, jako předposlední z osmi dětí. V mládí pomáhal rodičům pracovat na poli, a protože byl bystrý a nadaný, učil se přitom francouzsky. Jeho touhou bylo vstoupit do některé řehole a studovat teologii. Nakonec v roce 1859 vstoupil do kláštera v Lovani, kde byl jeho bratr.

Řekli mu, že je na studium starý a že by potřeboval mnoho let, než by se naučil nezbytné latině. To neznali Damiána. K odevzdanosti do vůle Boží připojil svou vlámskou selskou houževnatost. Na hromnice přijal černý hábit a jméno Damián. Nenápadně a s horlivostí se pustil do učení tak, že se každou chvíli ptal bratra, jak se která věta řekne latinsky a zapamatoval si ji. Při práci na poli či v zahradě si opakoval latinská slovíčka a po nočním klanění sedával u lampičky nad latinskou mluvnici. Jednou ho chtělo v zahradě několik studentů ohromit: pokusili se mu latinsky říci, že sedláci jsou hloupí. On je však latinsky opravil - když to neumějí říci správně, týká se to jich. Nakonec byl převeden mezi novice - bohoslovce s umožněním studia.

Na podzim roku 1860 složil věčné sliby. Vedle slibu chudoby, čistoty a poslušnosti se zasvětil i pro utrpení a umírání. Přes novice ležící na hrobech mučedníků bylo přitom položeno černé sukno z már. Bylo jim připomenuto, že se měli učit dívat se bez bázně smrti v tvář a jejich srdce měla mít pohotovost k oběti a k utrpení.

Když byl vysvěcen v Honolulu na kněze, působil jako misionář na Havaji. Roku 1873 se dozvěděl od biskupa o soustředování malomocných na ostrově Molokai. Vyžádal si, aby k nim mohl už v květnu odplout, a sloužit jim. Jejich ostrov byl nazýván ostrovem hrůzy

a přírodním vězením. Byli na něj dováženi nemocní leprou jako nějaký odpad a ponechání svému osudu. Dožívali ve špinavých chatrčích upletených z travin, často o hladu. Bujelo tam násilí i sexuální nevázanost. Damián se s prázdnýma rukama pustil do zápasu s katastrofálními poměry. Mezi nemocnými byly i malé děti. Všech postižených bylo asi 800. Otec Damián byl jediný zdravý a tělesně zdatný. Všem začal obětavě sloužit, trpělivě ošetřovat, pracovat jako lékař duší i těl. Byl tam i stavitelem, truhlářem a hrobařem. S malomocnými postavil kapli a přes 300 domků. Přivedl vodu a zakládal zahrady i pole, aby se užívali. Přinášel hmotnou i duchovní pomoc. Aby bylo veseleji, založil i kapelu, pro kterou vyžebbral hudební nástroje.

Obyvatelé k němu rychle přilnuli pro jeho laskavost a lásku, kterou všude prokazoval. Musel si zvykat na odpudivý zápach a ošetřování ran, které bývaly mnohdy plné červů. Naučil se kvůli tomu kouřit dýmku. Při zaopatřování nemocných se stávalo, že nenašel místa, na kterých je chtěl pomazat. Pro zemřelé vyrobil přes 1500 rakví. Pro malomocné usilovně pracoval 16 let a pak sám umíral na nákazu. S nákazou žil posledních pět let, kdy jej choroba postupně stále více trýznila a znetvořovala. Snažil se sloužit co nejdéle a zemřel na velikonoční pondělí roku 1889.

Svatořečen byl 11. 10. 2009 papežem Benediktem XVI. v Římě. Ve Znojmě na Hradišti je mu zasvěcený charitní stacionář pro mentálně a tělesně postižené. Nesl jméno „Svatý Damián“ ještě před Damiánovým svatořečením.

Svatá Jana z Arcu – panna a bojovnice

Narodila se v severní Francii roku 1412. Odmalička pásala ovce, počesávala vlnu, pomáhala při střížích, česala chmel a pomáhala na poli. Při zaznění zvonů přerušovala práci kvůli modlitbě. Byla citlivá k potřebám chudých. Milovala čistotu a již v dětství složila slib panenství.

Už od 13 let slyšela hlasy, které ji vyzývaly ke splnění zvláštního poslání. V 16 letech prohlásila: *"Archanděl Michael, sv. Kateřina a sv. Markéta mi řekli, abych zachránila Francii."* (Ta byla tehdy obsazena anglickým vojskem.)

V únoru 1429 se Jana za pomoci svého strýce po 11denní jízdě na koni dostala k francouzskému králi Karlovi a snažila se ho získat k uskutečnění povolání, k němuž obdržela výzvu z nebe. Král se bál jí uvěřit a podrobil ji zkouškám i od doktorů univerzity. Ti jí předhazovali: „Chce-li Bůh Francii osvobodit, proč to neudělá jen svou vůlí?“ Jana jim na to odvětila: „Protože svou vůlí uskutečňuje skrze lidi.“ Po šestidenní zkoušce Jana vzala na sebe mužský oděv rytíře. Když se pohybovala mezi žoldnéři, chtěla mít podobné oblečení, aby je nevystavovala pokušení a snáze si uchovala panenství. Od hlasů, kterým stále naslouchala, se dověděla, že v kostele ve Fierbois je pro ni zakopán meč s pěti vyrytými kříži. Ten pak nosila, i když nikoho nezabila. Na bitevní korouhev si dala napsat dvě jména: Ježíš, Maria. A nastoupila do čela vojska, z něž dala vyhnat všechny prostitutky a od vojáků žádala před tažením vykonání generální zpovědi. Angličanům před bojem oznámila, že si Bůh přeje, aby se zřekli násilí a odešli z Francie. Ti se jí vysmáli a tak své vojsko vedla do boje. S vírou a nadšením u města Orleáns 1429 porazila Angličany a od té doby ji také nazývali „Pannou Orleánskou“ a národ ji ctí.

Když pak v remešské katedrále došlo ke korunovaci krále Francie Karla VII. a král začal svou politickou činnost, Janu nechal stranou. Snad ze strachu se zdráhal přijmout Janinu výzvu k dobytí Paříže.

Jana se svým vojskem se pustila na Paříž sama bez Božího pokynu. Když obsadila opatství Saint Denis, zlomil se její meč. 8. září při útoku na pařížskou bránu Saint Honoré byla zraněna šípem a vojáci se ulekli. Odhodlání jim vrátila až novým usednutím na koně. Král, plný obav, uzavřel s nepřitelem příměří a Janu povýšil do

šlechtického stavu. Janě se příliš nelíbily královy ústupky. Pokračovala v boji. V čele vojska vytáhla na pomoc obklíčenému Compiègne. Byla tam však Burgund'any zajata a vydána Angličanům. Od prosince 1430 byla zajatcem na hradu v Rouenu. Angličané se jí báli víc než francouzského vojska a zahájili proti ní proces. Obvinili ji z čarodějnictví. Po soudním procesu s ní byla 28.5. 1431 odsouzena k upálení na hranici. V odvolání k papeži jí nevyhověli. Král, špatně informovaný, byl zaneprázdněn vojenskými záležitostmi a tak se nestaral o Janinu nevinu a záchranu. Jana se ve vězení po dobu celého procesu vytrvale modlila. Při popravě si přála mít před očima kříž. V plamenech se pak odevzdávala Ježíši a Marii, které vzývala a celý život ctíla. V roce 1449 po vstupu do Rouenu začal mít král Karel zájem o rehabilitaci Jany. Po prvních šetřeních v roce 1455 zahájil papež Kalixt III. rehabilitační proces, jehož výsledkem byla rehabilitace Jany v roce 1456. Prohlášena za svatou byla Jana po pěti schválených zázracích 16. 5. 1920.

Svatá Jana Molla – manželka a obětavá matka

Narodila se 1922 v obci Magenta u Milána jako desáté ze 13 dětí. Otec pracoval jako pokladník a kvůli studiím dětí přestal i kouřit. Osm dětí studovalo na středních školách i na universitě. Z jejich rodiny vzešla tři povolání k duchovnímu stavu. Rodina žila atmosférou práce, křesťanského odříkání, společné denní modlitby a účasti na mši svaté. U prvního svatého přijímání byla Jana už v pěti a půl letech. V mládí si přála stát se misionářkou u těch nejchudších v Brazílii, kde působil její bratr jako kapucín. Rodiče jí zemřeli, když studovala vysokou školu, aby se stala lékařkou. Lékařské povolání bylo pro ni formou péče i o duši. Vyjádřila to slovy: „*My máme možnosti, které nemají kněží. Náš úkol nekončí, když léky nepomáhají. Je zde duše, kterou je třeba přivést k Bohu. Zde má vliv lékařovo slovo. Každý lékař má pacientovi připomenout, co ještě pro něj může učinit kněz.*“ Janě lidé důvěřovali a ona jich mnoho dovedla ke smíření s Bohem.

V roce 1954 se na primici poprvé setkala se svým budoucím mužem ing. Petrem Mollou, který pracoval jako ředitel velké továrny. Jana vykonala nejdříve pouť do Lurd, kde dlouho prosila o světlo Ducha svatého pro své rozhodování. Pro Janu bylo zamilování vůle a ochota zdokonalovat nejen sebe, ale i milovanou osobu. Je to vůle zvítězit nad svým egoismem. Své rozhodnutí pro manželství ztotožňovala s Božím povoláním k mateřství.

Petr viděl v Janě nejlepší možný dar od Boha, přesto konstatoval i nesrovnalosti ve vztahu, jak každý v něčem musel ustoupit. Kvůli práci ho nezajímal sport ani kultura. Jana to nepovažovala za správné a tak začal chodit do divadla, na koncerty, do hor i na lyže. Uznává, že potřeba přizpůsobování byla pro něj užitečná.

Jana Petrovi půl roku před svatbou psala: „*Chtěla bych tě učinit šťastným a být ti takovou manželkou, jakou si přeješ - dobrou, upřímnou, plnou uznání, připravenou pro oběti, které bude život vyžadovat. Ty jsi ten, koho miluji, komu se chci darovat, abychom spolu vybudovali křesťanskou rodinu.*“ A dále: „*Prosím tě, jak zjistíš, že něco nedělám správně, řekni mi to.*“ Předmanželská čistota byla pro ně samozřejmostí.

Svatební den byl jejich nejkrásnějším. 24. 9. 1955 je sezdával Janin bratr. V promluvě k nim připomněl vzor vlastních rodičů. Své sestře zdůraznil matčinu trpělivost,

obětavost a život v ustavičném spojení s Bohem. Jana příkladem matky skutečně žila až do smrti. Prožila s Petrem krásnou svatební cestu a šťastné manželství, i když plné obětí a bolesti.

Jana se stala matkou čtyř dětí, přičemž narození posledního bylo pro ni spojeno s dobrovolnou obětí vlastního života. Při čtvrtém těhotenství se u ní objevil nádor na děloze.

Byly tyto tři možnosti: Buď odstranit s nádorem dělohu i s dítětem, což bylo pro matku nejbezpečnější, nebo odstranit nádor i dítě s ponecháním dělohy. Třetí možností bylo pokusit se operací odstranit pouze nádor s tím, že čerstvé jizvě na děloze při zátěži těhotenství hrozí snadné prasknutí, které by mělo za následek smrt matky a asi i dítěte. Pro Janu bylo od začátku

samozřejmostí udělat vše pro záchranu dítěte: „*Kdybyste se museli rozhodovat mezi mnou a dítětem, tak žádné váhání: volte dítě! Já si to přeji, zachraňte je.*“ To řekla, i když jako lékařka riziko plně chápala. Věděla, že má malou vyhlídku na přežití, ale nikdy neztrácela naději, že Bůh může zachránit i její život.

Na Velký pátek 1962 se Gianna Emanuela narodila císařským řezem s porodní váhou 4,5 kg. Dařilo se jí dobře. Matce však den ze dne huře. Než zemřela, prožila sedmidenní smrtelný zápas. Po probrání z prvního komatu řekla Petrovi, že byla již na druhé straně a viděla něco úžasného.

Nejmladší dcera, narozená z její oběti, učinila rozhodnutí: vzdát čest mamince tím, že svůj život zasvětil péči a obsluze starých lidí. Proto se stala lékařkou jako její matka Jana. Mnohé prosby, vysílané k Janě Mollové, byly vyslyšeny a staly se i zázraky. V květnu 1967 měla jedna mladá žena po císařském řezu krvácení, které nešlo zastavit. Umírala a dostala pomazání nemocných. O náhlém uzdravení řekla: „Cítila jsem, že mám zemřít. Volala jsem o pomoc Janu. Pak jsem ztratila vědomí. Tu jsem pocítila její přítomnost. Krvácení se zastavilo a byla jsem uzdravena.“

V Brazílii, v nemocnici zřízené Janinými bratry, se paní Luisa Sylvie, sama protestantka, podrobila císařskému řezu. Dítě se narodilo mrtvé. Následky operace byly neobyčejně bolestivé. Po propuštění se musela vrátit do nemocnice. Lékařská diagnóza zněla: velká píštěl v konečníku. K operaci jí bylo nutno přemístit do vzdálené nemocnice a ona neměla kde nechat ostatní děti. V kritické situaci se řeholní sestra, která měla právě službu, obrátila k Janě Mollové. Bolesti náhle ustaly. Lékaři konstatovali, že píštěl se bez léku a jakéhokoliv zásahu zcela zahojila.

Další zázračná událost se udála také v Brazílii, kde chtěla světice jako lékařka pracovat: dítě vyrostlo v matčině lůně bez plodové vody.

Pro heroický stupeň lásky k lidskému životu od početí i pro zářivý příklad života byla Jana papežem Janem Pavlem II. v roce 1994 za účasti 79 letého manžela i dcery Emanuely blahořečena a roku 2004 prohlášena svatou.

Obraz jejího života je velkou výzvou i světlem v naší době, kdy rodiče často obětují své dítě při sebemenším podezření na zdravotní obtíže v průběhu těhotenství.

Přátelský fotbalový zápas Jeníkov x Teplice

Na fotbalovém turnaji v Litoměřicích jsme se seznámili s týmem z Teplic. Rozhodli jsme se naplánovat přátelský zápas, abychom se trochu potrénovali a společně si zahráli fotbal. O nedělním odpoledni (7. duben) píše členka jeníkovského fotbalového týmu Laura Matějková:

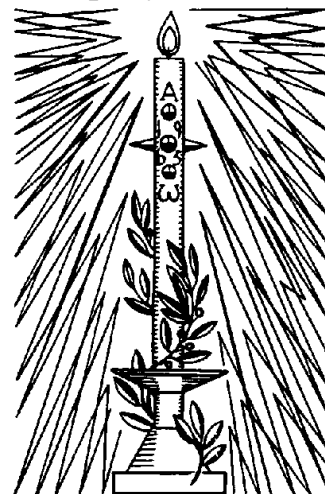
„Všechno nádherné začalo, když jsme přišli na faru. Spali jsme tam a vyráběli jsme plakáty na fandění našemu jeníkovskému týmu. Vyspali jsme se, dali jsme si snídani a vyrazili jsme na nádhernou mši, která trvala hodinku. To není ještě všechno. Teprve tam to začalo, když jsme šli na fotbal, tak jsme se málem ztratili. Když jsme tam dorazili, tak jsme trénovali. Pak se přivalili tepličáci, kteří byli strašně vybavení, a šlo vidět, že trénovali (na rozdíl od nás). Pak dorazil rozhodčí i s panem Salačem. Asi po 15 minutách jsme začali hrát první kolo, které vypadalo na začátku velmi dobře až na to, že nikdo z nás nedal gól. Po půl hodině začal druhý poločas, tam už to bylo trochu drsnější. Nasázeli nám do branky sedm gólů a my jim dali na konci jeden. Tak se zjistilo, že jsme z Jeníkova a netrénovali jsme. Byli jsme první zezadu. Na konci jsme se seřadili do družstev, samozřejmě vyhráli tepličtí a dostali jsme všichni odměnu – medaili z čokolády, kterou jsme hned snědli. Poté jsme si navzájem popřáli a řekli jsme si, ať trénujeme trochu více a odkouleli jsme se na zmrzlinu, která byla velmi dobrá.

Laura Matějková

Velikonoce v Jeníkově 2019

Na konci dubna jsme měli možnost prožít Velikonoce spolu s místními dětmi, které na faře přespávaly od Zeleného čtvrtku do Neděle Zmrtvýchvstání. Na pobyt na faře vzpomíná Kristina Bernášková.

„Přijeli jsme na faru ve čtvrtek a hned po příjezdu jsme si mohli vyrobit květináč. Pekli jsme jidáše a špenátovou pizzu. A hned po tom byli k obědu těstoviny se salámem, velká lahůdka. Po obědě jsme šli zkoušet divadlo. Já jsem tam hrála dvojdocenta Usámu. Byla tam velká sranda a bavilo mě to. Pak jsme měli večeři, kde jsme si připomínali, jak večeřel Pán Ježíš s apoštolý. Po večeři jsme šli na mši svatou do Teplic, kde probíhalo mytí nohou 11 lidem, jak to dělal Ježíš učedníkům. Po mši jsme šli na hřiště do Šanova, kde jsme si to pořádně užili a byli jsme tam dlouho. Přijeli jsme na faru a byli otázky, které se týkaly mše svaté. Hned po tom jsme šli spát. V pátek jsme se nasnídali a šli jsme sbírat květiny na Boží hrob. Opět jsme zkoušeli divadlo. Hned potom jsme šli na oběd a poté jsme odešli na autobus do Teplic a tam jsme byli na obřadech, kde kněz s ministranty padal tváří k zemi. Večer jsme měli stezku odvahy a procházku lesem. V sobotu jsme ráno odešli na hřiště do Háje u Duchcova. Na hřišti jsme jezdili na lanovce. Přišli jsme z hřiště a šli jsme na zmrzlinu. Potom bylo barvení vajíček a vyrobila jsem si jich miliony. Šli jsme na vigilií a líbilo se mi tam, že jsme si všichni zapálili svíčky a nebyli

rozsvícené světla. V jedenáct hodin jsme přišli na faru a oslavovali jsme vzkříšení Ježíše Krista a koukali jsme na fotky kde jsme se nasmáli. V neděli jsme vstali a šli jsme do kostela v Šanově. Po slavnostním obědě jsme hledali velikonoční balíčky na farní zahradě. Tím program končil a šli jsme domů.“

Kristina Bernášková

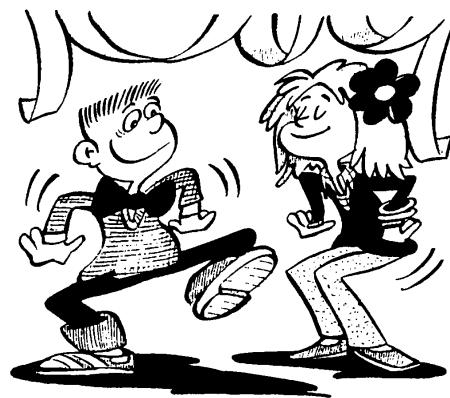
Divadelní vystoupení dětí v Korolupích

Již po několikáté jeníkovské děti nacvičily scénku a předvedly ji na Šumšou, která se tento rok konala v Korolupích na Moravě 28. 4. 2019. Víkend jsme strávili ve vratěnské faře, kde probíhaly nácviky scénky a další aktivity. Mezi vystoupeními ostatních obcí veršovaná scénka jeníkovských opravdu nezanikla.

„V pátek 26. 4. 2019 jsme někteří jeli vlakem. Nestalo se nic moc zajímavého. Když jsme byly ve Znojmě na autobusáku, tak jsme si s Laurou otevřely deštník (i když bylo sluníčko) a všude jsme řvaly: „My nezmokneme, protože všude prší!“ V autobuse Románek pořád klepal do okna. Dorazili jsme do Vratěnína. Tam jsme já a Laura, malá Terežka a Románek spolu spali v jedné obrovské posteli v jednom speciálním zadním pokoji. Všichni jsme rychle usnuli. Ráno jsme mohli spát, jak dlouho jsme chtěli. Byla dobrá snídaně a pak jsme cvičili hodně dlouho divadlo, některé už to nebavilo a pořád někam utíkali. Dali jsme si pak dobrý oběd,“ říká o příjezdu a prvním dni ve Vratěnině Kačenka.

Jinou cestu na Moravu zažil Lukáš: „Já jsem jel na Moravu autem a po cestě jsme beatboxovali, zpívali písně z tábora a taky všechny možné, třeba od Nohavici nebo od Svěráka.“

V popisu víkendu pokračuje Natka: „Odpoledne se zase cvičilo divadlo. Předvedli jsme naši scénku otci Markovi a šli na mši. Tam jsme zpívali písničky a místním lidem, hlavně babičkám, se náš zpěv moc líbil. Pak jsme šli ven na hřiště. Malé děti si hrály a my si povídali. Otec Marek si s každým zvlášť pohovořil. Hráli jsme na farní zahradě na schovku a Kája s Románkem připravovali oheň na večer. Eliška s Kačenkou odjeli do Vranova s otcem, aby přivezli zpět farní auto. Někteří si pak opékali buřty k večeři a ostatní si hráli. U ohně jsme zpívali s kytarou. Následovala modlitba s otcem Nikem. Někteří šli spát a někteří jsme šli do Rakouska, které bylo kousek od Vratěnína. Lukáš přitom skočil do řepky placáka. Cesta byla strašidelná, šli jsme kolem opuštěného domu, přešli jsme celnici a byli jsme v Rakousku. Byly krásně vidět hvězdy. Pak jsme šli zpět a hned jsme šli spát. Ráno v neděli jsme vstávali brzo a šli jsme na mši do kostela. Před obědem jsme se malovali a dodělávali rekvizity, připravovali jsme všechny kostýmy na divadlo. Pak jsme měli oběd a po obědě jsme zase zkoušeli, tentokrát už jsme se soustředili a šlo to. Pak jsme jeli do Korolup a sledovali vystoupení ostatních vesnic. Vystupovali jsme jako předposlední. Náš výstup se velmi líbil, všichni si ho chválili. Někteří říkali, že to bylo nejlepší letošní vystoupení. A všichni jsme hrdí odjeli auty domů. Podle mě do toho dal každý to, co mohl, docela se nám to povedlo na to, že v tom byl během soboty a části neděle dost velký zmatek.“

Eliška B.

Setkání mládeže v Litoměřicích

Týden před Velikonocemi jsme se vydali na diecézní setkání mládeže do Litoměřic. Toto setkání se koná v rámci Světového dne mládeže, kdy se po celém světě mladí věřící setkávají se svými biskupy. Mottem letošního setkání byla slova Panny Marie: „Jsem

služebnice Páně, staň se mi podle tvého slova.“

„Takže... začalo to v Duchcově na nádraží, kde jsme se sešly s Liduškou. V Teplicích se k nám přidaly Perla a Karča. Monča si spletla Litoměřice a Liberec a postarala se tím o nejlepší hlášku. Chvilí před příjezdem se totiž zeptala: „Budeme už v Liberci?“ V Litoměřicích se k nám přidala i Andrejka. Ubytovaly jsme se v diecézním domě. Pokoj byl velmi útulný byla tam dokonce i wifi. Následovala mše svatá. Byla úžasná a zpívali tam nové písničky, které jsme doposud neznaly.

Po mši svaté a večeři jsme šli ještě na křížovou cestu poslepu. Měli jsme zavázané oči a poslouchali jsme „zvukové divadlo“. Večer následovala čajovna s hraním deskovek. Další den byla v 8 hodin snídaně a pak jsme šli do kina Máj. Bylo to super, nejvíce se nám líbilo rapované představení vikariátů, o které se postarali moderátoři. Všechny nás pozdravil otec biskup Jan Baxant. Mluvila i řádová sestra Marie a to, co dělá by vás překvapilo. Pomáhá v cizině dětem. Po obědě jsme se rozdělili na odpolední program po skupinkách. Většina z nás se vydala do hospice sv. Štěpána, kde zpívali pacientům na pokojích. My jsme šly na výtvarný workshop. Setkání skončilo rozlučkovou mší v katedrále.“

Natálie Matějková & Monika Gáborová

Tříkrálová sbírka v Zabuřanech

V minulém zpravodaji jsem to nestihla a tak bych alespoň nyní ještě ráda poděkovala všem, kdo ve farnosti Zabuřany přispěli do tříkrálové sbírky, kterou každoročně pořádá charita vždy na začátku roku. V letošním roce se podařilo vybrat neuvěřitelných **12 187,-** Ve srovnání s minulým rokem to je o víc jak 10 000,-Kč více.

Všem, kdo jste jakkoliv přispěli patří velké Pán Bůh zaplat' a přejeme vám, ať vám vaší štědrost odplatí sám Pán Bůh. V jednotlivých vesnicích se vybrala tato částka:

Želenky – 3498,- Kč

Zabuřany – 3194,- Kč

Všechlapy – 3872,- Kč

Straky + Štěrbina – 1623,- Kč

Dana T.

*Na závěr vám přejeme,
ať vás váš anděl strážný
chrání na všech vašich
prázdninových cestách!*

S humorem na závěr

Sedí pán v letadle u okénka a něco se mu nezdá, zavolá si tedy letušku a ptá se jí: "Slečno, prosím vás, neletíme náhodou nějak moc nízko?" Ona se na něj udiveně podívá a povídá mu: "Vy se v tom vyznáte?" On na to: "Ani ne, já jen, že jsem za oknem viděl rybu..."

Ptá se učitelka Pepíčka: "Který pták je nejchytřejší?" "Vlaštovka" "Proč zrovna vlaštovka?" "Protože v září, na začátku školního roku, odlétá."

Byl jednou jeden Honza. I vydal se do světa na zkušenou. Šel a šel, až potkal kouzelného dědečka. Ten ho požádal o buchtu. „No dobře,“ povídá Honza. „Dám ti ji, ale napřed musíš vypít kýbl vody.“ Dědeček tedy vypil kýbl vody a zase se zeptal: „Teď už mi tu buchtu dáš?“ „Dám, ale musíš vypít ještě jeden kýbl vody.“

Dědeček tedy vypil druhý kýbl vody a ptá se: „Teď už tu buchtu dostanu?“

„Tak do třetice, dědo. Vypij kýbl vody a hned ti dám tu buchtu.“

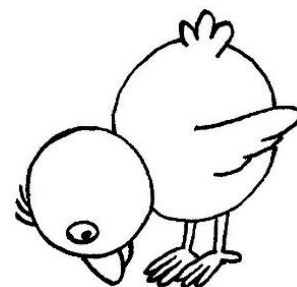
Dědeček tedy vypil i třetí kýbl vody, sotva dechu popadal.

Honza se dívá, jak je dědeček zmožený a ptá se ho: „Tak co, dědečku, ještě chceš tu buchtu?“ „Ani ne, jsem plný,“ odpoví děda. - „No vidíš. Žízeň jsi měl a ne hlad!“

"Pane vrchní, prosím vás, nedalo by se dopéct to kuře?"

"Vám se zdá nedopečené?"

"Co já vím, jen mi z talíře vyzobává brambory..."

Paní učitelka zadala dětem slohovou práci na téma: „Kdybych byl ředitelem.“ Všichni se pustili do psaní, jen Pepíček nic.

„Proč nepíšeš?“ ptá se ho paní učitelka. „Co bych psal, čekám na sekretářku!“

Zaměstnaní rodiče spěchají před narozeninami své dcerky do obchodu s hračkami a vysvětlují prodavačce: „Jsme v důsledku zaměstnání po celý den mimo domov. Potřebujeme něco, co naši malou potěší, na dlouho ji to zabaví a zbaví pocitu osamocení.“ – „Je mi líto,“ usmívá se přívětivě prodavačka, „rodiče nevedeme!“

Prázdninový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společností FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v červnu 2019 v nákladu 1100 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako dušičkový a vyjde, dá-li Bůh, v říjnu 2019. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na akce farnosti je 184058097/0300